

Aar, i hvilket Indløsningen finder Sted. Indløses den senere, skal det nævnte Beløb *ikke medregnes til den skattepligtige Indkomst*. Ved Opgørelsen af den skattepligtige Formue optages Obligationerne til Indkøbsværdi.

Ideen til Spareobligationerne med den til disse knyttede Skattebegunstigelse er hentet fra *Sverige*. Nogen Grænse for, hvor mange af dem der maa udstedes, er ikke fastsat, idet man har anset det for tilstrækkeligt at bestemme, at hver enkelt Person højst maa eje Spareobligationer til en Indfrielsesværdi af 2 000 Kr. Angaaende det Rentetillæg, der skal ydes ved Indfrielse af Obligationerne før Forfaldstiden, oplyste Finansministeren paa Rigsdagen, at det er Tanken at anvende følgende Sætser p. a.: efter $\frac{1}{2}$ Aars Forløb udbetales 2 pCt. Rente; ved senere Indfrielse stiger Renten gradvis for hvert Halvaar. Efter $3\frac{1}{2}$ Aars Forløb udbetales saaledes 3,13 pCt. og efter 5 Aars Forløb 3,68 pCt., medens fuld Forrentning, 4,1 pCt., først opnaas ved Obligationernes Forfaldstid.

Salget af Spareobligationer begyndte 4. August 1942. Obligationerne lyder paa et Indløsningsbeløb af 25 Kr., 50 Kr., 100 Kr., 200 Kr. eller 500 Kr. De sælges af Finanshovedkassen, Nationalbanken med Filialer, Posthuse, Amtstuer, Toldkasser uden for København og samtlige Landpostbude.

I § 4 bestemmes, at de Beløb, der fremkommer som Udbytte for Statskassen ved Udstedelse af de i Loven omhandlede Statsgældsbeviser, Skatkammerbeviser og Stats-Spareobligationer, vil være at indsætte paa en dertil oprettet *Konto i Danmarks Nationalbank*. Over de paa denne Konto indestaaende Beløb kan der, naar bortses fra Forbrug af disse Midler til Indfrielse af de paagældende Forskrivninger, kun disponeres med Tilslutning fra Rigsdagens Finansudvalg eller, saafremt Rigsdagen maatte være hjemsendt, af de senest valgte Finansudvalg.

I Nationalbankens Memorandum var det forudsat, at de paagældende Beløb ubetinget skulde indsættes i Nationalbanken, men Finansministeren var af den Opfattelse, at man ikke helt kunde se bort fra den Mulighed, at Forholdene kan komme til at stille sig saaledes, at det paa et givet Tidspunkt vil være ønskeligt for Staten at kunne disponere over Midler af den Art, og dette burde da ikke være udelukket, naar det kan gøres, uden at man derved kommer i Strid med Lovens Formaal.

I sin Fremsættelsestale pegede *Finansministeren* paa, at Lovens Formaal er ad frivillig Vej at opnaa en yderligere